

Igazolás A Goldgruber Név Magyarosításáról

MAGYAR BELÜGYMINISZTER

47.047/1945..... szám.

II.

Goldgruber Simon Wolf

Műve 1899. ében született vallású
budapesti lakos kérésére családi nevét
"-Gömöri -"

névre változtatom át.

E névváltoztatás hatálya az 1930. ében született Mária.....

nevű gyermekeire is kiterjed.

Erről a folyamodót annak a közlésével értesítem, hogy a névváltoztatás
anyakönyvi feljegyzése felől egyidejűleg intézkedtem.

Budapest, 1945. évi szeptember hó 29. n.

A miniszter rendeletéből:
Ester
miniszeri tanácsos.

Goldgruber Simon

Budapest.

45.899. - Elgyűlölt Nyomda.

Ez az igazolás azt bizonyítja, hogy apám 1945-ben magyarosította a nevét Goldgruberről Gömörire. Az igazolást a Magyar Belügyminisztérium adta ki. Mindkét nevet használta haláláig.

Apám mint katona került föl Pestre. Itt élt az egyik testvére az Eszter, és ő segítette az elején. Mikor apám a katonaságtól leszerelt, az első világháborúban szerzett harci érdemeiért kapott különféle kedvezményeket, így kiváltotta az iparendedélyt, hogy kocsmát tudjon nyitni. Eredetileg is az volt a terve, hogy ha leszerel, nyit egy kocsmát. Abban az időben ezek állami monopóliumok voltak. De hadi érdemeire való tekintettel az apám kapott iparendedélyt és forgalmi engedélyt italmérés és dohányárusító üzlet nyitására. Az első kocsmáját 1924-ben a 7. kerületben, a Szív

utcában nyitotta meg. A Szív utcában sokat küzdöttek apámék, amíg egy alapegzisztenciára szert tettek. Utána pár évre rá kinézte magának a 8. kerületben a Práter utcában azt a kocsmát, amit aztán 1928-ban nyitott meg, és egészen a haláláig azt vezette. Az első lakásuk ott volt, ahol a kocsmája, úgy ahogy később a Práter utcában is.

A Práter utca 29-ben volt tehát a híres a Goldgruber kocsmá. Este 10 óráig volt nyitva, vasárnap kivételével minden nap. A zsidósága miatt apám, csak akkor zárt be, mikor nagyünnepek voltak. Például Újév, Jom Kippur. Hanukkakor nem zárt be, húsvétkor [lásd: Pészah] igen. Nem zsidó vendégkör volt, mert ezen a Práter utcai környéken, inkább kishivatalnokok laktak és dolgoztak. Enni itt nem lehetett, csak pogácsa volt, meg pacsnit, amit apám a pékségből hozott. Anyám segített a kocsmában apámnak, ő a kasszában volt. Apám nagyon szigorú volt, a kocsmában nem lehetett lerészegedni. Részeg embert be sem engedett a kocsmába. A környéken ő híres volt szigorúságáról. Nagyon szerette a borokat, és értett is hozzá. Volt Kispesten egy pincéje. Mindig megvett egy egész szüret termést a parasztoktól az Alföldről, a homoki borvidékről. Gombos Béla szőlősgazdával volt sokáig kapcsolata, aki Tápiószéle Gombostanyáról szállította a bort. A külföldi borokhoz nem értett, de egyébként jó szakember lett. A röviditalokat a Zwacktól vette. Mindig a képviselőjével tárgyalt. A pezsgő a Törleystől, a sör a Dréherthől jött. Volt fölirata a kocsmának "Goldgruber - sör, bor". A kocsmát apám nagyon kiépítette, mert volt ott egy külön asztaltársaság is. Volt egy külön szeparált része a helységnek, ahol ülővendégek voltak. Abrosz is volt az asztalon, hivatalnokok és kispolgárok jártak oda. Voltak állóvendégek is, akiket a pultnál szolgáltak ki. A pult előtt volt két asztal, ahova leülhettek ők is. Ezek az asztalok nem abrosszal voltak leterítve, hanem eternittel. Nagyon sokan vittek a jó házi borokból.

A kocsmárosság jó módot jelentett. Sok munkát is, de a szüleim jól éltek. Ez egy jó polgári státusz volt. Sokszor mondta apám, hogy ő egy jó adófizető. Színházba is jártak rendszeresen, sokat a Nemzetibe. Élőben nézték Jávor Pált, Bajor Gizit és a kor nagy színészeit. Nekünk ez egy különleges adottságunk volt, mert Bandi, a bátyám színésznek készült. A Vígszínházba is jártunk nagyon sokat. Somlai Artúr, Róth Sándor, ezek mind ott játszottak akkoriban. A Lakner bácsihoz is jártunk, láttam élőben a Ruttkai Évát. Az hogy rendszeresen jártunk színházba, az azt jelentette, hogy kéthetente mentünk. Apám imádta az Operett Színházat is. Az Operába nem volt olyan gyakori, hogy jártunk volna.